

Oči se ti otevřou, vidíš ještě rozmazaně ze spánku. Nevíš, jak jsi usnul a proč tě budík nezbudil, ale obě tyto obavy nebyly tak naléhavé, jakmile jsi začal cítit chladný a sterilizovaný vzduch, který se ti otíral o tělo. Zatímco jsi spal, někdo tě svlékl do naha a nechal tvé pružné tělo pomalu tuhnout z prostředí bez tepla.

Pokusil ses pohnout rukama, aby sis setřel spánek z očí, jenže jsi ucítil napětí kolem zápěstí. Podíval ses dolů na své tělo a zjistil jsi, že kotníky i zápěstí máš přivázané ke stolu, na kterém ležíš, avšak tvá hlava stejnému osudu unikla, pravděpodobně proto, aby sis mohl dobře prohlédnout svou bezmocnost. Pokusíš se vykřiknout, jenže si uvědomíš, že máš ústa vycpaná jakousi vlhkou látkou, která nasála veškerý zvuk, zvláště když byla stále vlhčí a zapáchala od tvých slin, které ji potřísnily.

Krátce škusneš rukama a nohama, abys unikla ze svých pout, a trochu se přitom zkroutíš o povrch stolu, než uslyšíš předvídavý zvuk otevírajících se dveří. Do místnosti se vлил záblesk světla, který tě na několik vteřin oslepil, než vyšel pachatel. Nevíš, co jsi čekal, ale to, co jsi uviděl, rozhodně nebylo úplně ono.

Přicházející postava, vyhřívající se ve světle přicházejícím z chodby venku, které sloužilo k ozáření jejích růžových spletených vlasů, byla oblečena do fetišistické uniformy zdravotní sestry. Stehna, břicho a dokonce i část ňader měla obnažená a odhalená, protože jediné, co kožená látka zakrývala, byla ramena, pas a nohy, přičemž ňadra jen stěží zakrýval horní díl bikin doplněný druhou vrstvou zeleného poloprůhledného plastu. Kdybyste ji neznali, nazvali byste ji specialistkou na BDSM. Přinejmenším to byla žena, což vám poskytlo drobnou úlevu. Kdyby byl viníkem muž, bál by ses o své panictví...

Sestra obešla tvůj stůl a důkladně si tě prohlížela svým jestřábím pohledem. Za celou dobu neřekla ani slovo, což ji jen ještě víc vyvedlo z míry. Její ruka v rukavici se ti otřela o břicho, což vyvolalo drobné tlumené zachichotání z tvých zacpaných úst, protože jsi měla pocit, že se o tebe otírá bok balónu. Ani to však nevytlačilo na sestřině tváři ani jediný úsměv, zatímco dál zkoumala rukama tvé tělo. Neměla žádné zábrany, což bylo patrné z toho, jak hrubě ti stáhla ztuhlé bradavky, příjemná bolest ti projela tělem jako blesk a nedovolila ti soustředit se na tvůj osud.

Chceš na ni křičet, řvát na ni sprostě a prostě se zbavit jejího trýznění... Ale ona měla samozřejmě jiné plány. Její stoický výraz konečně praskl, když se jí rozevřely růžové rty. "Zdá se, že je všechno v pořádku... Ano, jsi připravena na zákrok." Suše znějící sestra poznamenala, když z opasku popadla injekční stříkačku, z níž kapala odporně vypadající hnědá tekutina... Nevěděla jsi, co v ní je, ale věděla jsi, že to pro tebe není dobré v žádném slova smyslu. Poctivě ses snažil vzdorovat poutům, ale sestře to nezabránilo v tom, aby ti zasunula jehlu do břicha, takže se tvé tělo zachvělo a téměř se svíjelo v křečích z toho pocitu, zatímco ti byla droga vstříkována přímo do krevního oběhu.

K tvému překvapení, jakmile sestra dokončila injekci, šla rovnou dopředu, rozvázala ti pouta a nechala tě vstát na studené a sterilní podlaze. "Vaše oblečení leží venku na židli. Doporučuji ti, aby sis oblékl jen to nejnútnejší, abys je nechtěl všechny zničit tím, že ti to bude trvat příliš dlouho." Její záhadné prohlášení ti zanechává více otázek než odpovědí, ale kručivý zvuk vycházející z tvého žaludku dokázal jednu z nich zodpovědět. Sestra se konečně trochu víc emotivně usmála, když se ti naklonila přes rameno a zašeptala: "Moc si to nepokaž, holčičko." Než tě plácla přes zadní část tváře, aby tě ze směsi rozpaků a čiré potřeby dostat se od té šílené sestry pryč poslala na chodbu.

Slova, která ti zanechala, nebyla daleko od pravdy, protože skutečně nechala všechno tvoje oblečení v předsíni, i když tvoje kalhotky se vzorem tlapek zdůraznila tím, že je osamocně položila na sedadlo křesla. Hluk, který se ti ozýval v žaludku, s přibývajícimi vteřinami jen zesiloval, a tak sis rychle navlékla kalhotky, jakkoli sis teď uvědomila, že jsou dětinské, a pak ses co nejrychleji rozběhla sterilními nemocničními chodbami.

Čím víc jsi běžela, tím víc se ti chtělo na záchod. Když jsi zahrnula za jeden z rohů, tvůj dech se ztenčil a zrychlil, abys zjistila, že jsi na další chodbě bez funkcí a dveří. Připadalo ti, že běžíš v kruhu uvnitř nekonečného bludiště a hodiny ti tikají. Ty drogy brzy převezmou kontrolu nad tvými útroby, a až se tak stane... Nechtěla jsi myslet na to, co se stane, místo toho ses chtěla soustředit na úkol, který jsi měla před sebou.

Další otupělý kout, další chodba. A další... A další... Takhle to pokračovalo několik minut a tvůj žaludek se s každou zbytečnou chodbou zvedal víc a víc. Bylo to tak zlé, že jsi musel klečel a plazit se, abys došel na záchod... Dokud jsi ji neviděl. Světélko naděje v zoufalství, které se na tebe valilo... Značku

WC, i když vedle ní bylo napsáno dítě... Nevěděla jsi přesně, co to znamená, ale věděla jsi, že jsi našla, co jsi potřebovala. Ještě kousek a budeš doma...

Cítila jsi, jak se ti zkroutil žaludek, a na krátký okamžik se ti sevřelo srdce. Došel ti čas. Objala ses a snažila se potlačit bolestivé výkřiky svého ubohého břicha, ale bylo už příliš pozdě. zadek se ti rozkřičel, jemný prd ti potřásl bílé kalhotky a varoval tě před přicházející lavinou... A pak se to stalo. Tvoje ubohá díra se doširoka roztáhla, jak se ti do spodního prádla vlil dlouhý, tlustý provaz výkalů. Chtělo se ti křičet. Chtělo se ti brečet... Ale nešlo to ven. Tvé tělo pracovalo proti tvému přání, protože dlouhé hadovité hovno si dál razilo cestu do tvých kalhotek. Byl zázrak, že se ti od toho množství hoven, které se do nich vlévalo, neprotrhly.

Navzdory nepořádku, který jsi násilně a potupně vylučovala do kalhotek, jsi se dál plazila dopředu, do koupelny, kterou jsi zoufale potřebovala použít. Každý malý pohyb způsobil, že se nepořádek zhoršoval, konzistence tvých bobků se každou minutou zmenšovala a místo pevných špalků se změnila v mnoho. S tím, jak se ti kalhotky prověšovaly, to skoro vypadalo, jako bys místo dospělého spodního prádla špinila plenu... A přesto jsi na to nemyslela. Tvé oči těkaly po koupelně a hledaly nočník, který bys mohla použít, a navzdory všem předpokladům tam jeden byl na dohled...

Jak ses plazila k těžce vyhlížejícímu nočníku, sténala jsi a každou vteřinou jsi zaplňovala sedátko svých povislých kalhotek, až se ti pokakané kalhotky táhly po podlaze, a usilovně ses snažila dostat se tam... Na místo, kde můžeš... Kde můžeš...

V hlavě se ti udělalo prázdno. Proč ses snažila dostat na nočník? V kalhotkách už jsi udělala pořádný oopsie, čímž nočník vlastně ztratil smysl... Ale byla jsi velká holka, měla jsi používat nočník... Možná bys ho ještě mohla použít? V návaznosti na tenhle myšlenkový pochod si vylezeš na velký nočník, přetáhneš si na něj kalhotky plné nepořádku a ještě trochu si je přitiskneš k zadku. Pohupuješ se sem a tam, chichotáš se jako dítě a rty vydáváš hlasité prdící zvuky, když do obrovského nepořádku ve svých kalhotkách strkáš další polínko, čímž způsobuješ, že se úžasná garnýž prohýbá ze sedátka, zatímco ty se pohupuješ.

Zatímco se vrtíš jako dítě, uslyšíš známý zvuk, klapot podpatku o kachličkovou podlahu, a pak už jen slyšíš, jak žena cinká... "Zdá se, že jsi to nezvládl. Projímadla byla na někoho, jako jsi ty, příliš silná." Sestra byla zpátky a vlastně vypadala trochu šťastně! Myslíš si, že jsi odvedl dobrou práci, koneckonců taková velká holka jako ona by se neusmívala, kdybys neudělal něco dobrého! Natáhneš k ní ruku a ona tě nabere do podpaží a vysouká tě z tvých supernepořádných kalhotek. "Tak vidíš, už nemusíš být takový smradloch..." Zavrčela, zatímco tě nesla ke stolku, který vyčníval ze zdi a byl určen pro děti, jako jsi ty.

Trochu se zachichotáš, když tě položí na stůl, a trochu se zachvěješ, jakmile ti sestra začne otírat špinavý, "zablácený" zadek. "Samozřejmě jsem nečekala, že tu dávku vydržíš. Tohle bylo sotva nějaké normální projímadlo. Je navrženo tak, aby maximalizovalo výdej exkrementů tím, že snižuje mentální kapacitu..." Sestra mluvila spoustu blábolů, kterým jsi moc nerozuměl, a tak jsi jen bez zájmu přikyvoval, čímž jsi přiměl sestru, aby zavrtěla hlavou. "Máš pravdu, je ti to úplně jedno, holčičko. Už jsi vykakala všechnu svou chytrost, a tak jsi se rozhodla, že se budeš starat. Tady máš, ujistíme se, že nevykakáš i zbytek, ano?"

Jakmile růžovovlasá žena domluvila, vytáhla z panelu na stěně bílé a pomačkané oblečení - tlustou, velkou dívčí plenu! Trošku se zakuckáš a žbluňkneš, když tě poplácá po bříšku, ztlší tě, mírně tě nakloní dozadu a začne ti pudrem pokrytými rukavicemi třít citlivá místa. Nechtěla by, aby ti plenka ublížila na zadečku. Vydáš ze sebe lehké zasténání, tvoje dospělácká mysl se snaží vyškrábat zpátky k nadvládě a využívá rozkoš k tomu, aby se prohrabala nepořádkem, který sis nadělala v mozku, jenže sestřička si sundá igelitovou rukavici a rukou ti zajede do vlasů, čímž zbytky tvé velké dívčí mysli zatlačí zpátky do neznáma.

Poslední krok nemohl přijít dřív, když sestra konečně zasunula zadní část plenky pod tvůj zadeček, propletla křídla a hlavní část vycpávky tvýma nohama a pak křídla zavřela k sobě pomocí západek, takže tvůj roztomilý zadeček zůstal pevně zajištěný. Trochu se zachichotáš, když tě sestřička poplácá po vycpaném rozkroku a strčí ti do pusy dudlík. Jakmile je však uvnitř, zavřeš oči a napneš se, protože chceš vyzkoušet svou zbrusu novou plenku.

Napneš zadeček, jak nejsilněji to jde, jen aby díra vydala blekotající prd, než z ní vyklouzne těch pár zbytků rozmělněného hovna, což způsobí, že se zadní část pleny vyboulí směrem ven. Nebylo to dost na to, aby zhnědl, ale stačilo to na to, aby začal smrdět. Maminka zavrtěla hlavou a povzdechla si. "Opravdu se z tebe stala hodná holčička... Tady, odneseme tě do tvé postýlky, ať se můžeš trochu prospat." Řekla, když tě znovu zvedla v podpaží a držela tě zvednutou tak, že tě objala kolem ramen. Ty jsi jí to samozřejmě oplatil a šťastně ses objal a chichotal ses, když tě nesla po chodbách.

Po vši té pokakané zábavě se však tvé tělo začínalo cítit pěkně ospalé. Zívl jsi a začal sis opírat hlavu o maminkino rameno, její svižné tempo tě ukolébávalo dál do říše snů. Chtěl jsi zůstat vzhůru, abys viděl, kde budeš spát, ale už jsi prostě nemohl zůstat vzhůru... Možná tě maminka nechá zítra hrát... Nebylo by to hezké...?

Naposledy si zívneš, než se ti oči nadobro zavřou, a začneš chrápat. Maminka se neobtěžuje tě budit a jen ti dá malou pusku na tvář. "Sladké sny, holčičko." Zašeptá a nechá své podpatky na dlážděné podlaze jako poslední zvuk v tvých roztomilých uších...